

[Knud Hertling.]

land så groft, at der blev ligestilling mellem parterne i Grønland og i Danmark, ville vi stå i den situation, at vi ikke kunne få den velkvalificerede arbejdskraft til Grønland. Den situation ønsker vi ikke at komme i, og derfor er vi meget tillfreds med, at de forskellige goder, selv med de reduktioner, der er sket undervejs, alligevel stort set er bibeholdt, således at den kvalificerede arbejdskraft fortsat vil være fristet til at søge arbejde i Grønland.

Det kan måske somme tider virke lidt mærkeligt, at vi på den måde fra Grønlands sider er så interesseret i at få denne danske arbejdskraft. Men det er en erkendelse, vi må gøre os, for mange af de stillinger, der i dag bestrides af udsendt arbejdskraft, har vi ikke i Grønland mulighed for selv at besætte, og så længe vi står i den situation, at vi må sende arbejdskraft herfra til Grønland og disse mennesker helst skal være velkvalificerede, må vi være indstillet på at give dem sådanne forhold, som frister folk til at tage af sted.

Jeg skal ikke komme ind på mange af de ting, vi har diskuteret under udvalgsbehandlingen, men jeg vil da ikke holde mig tilbage fra alligevel at komme lidt ind på et af de emner, vi har diskuteret meget allerede ved førstebehandlingen. Jeg var selv temmelig meget inde på spørgsmålet om fødestedskriteriet, men jeg erkender, at det til en vis grad er min egen skyld, at vi i udvalget ikke kom til at drøfte dette spørgsmål så meget, som jeg egentlig havde haft lyst til. Jeg kunne nemlig mærke allerede ved førstebehandlingen og også under udvalgsbehandlingen, at hverken ministeren eller repræsentanterne for de forskellige partier var særlig ivrige efter at drøfte hele problematikken, når vi stod i den situation, at det grønlandske landsråd to gange havde godkendt fødestedskriteriet under behandlingen af disse lovforslag.

Jeg vil dog minde ministeren om en udtalelse, som han kom med i 1967; dengang var ministeren ganske vist ikke minister,

men oppositionspolitiker. Det var i forbindelse med lovforslaget om erhvervsmæssig fangst, fiskeri og jagt i Grønland. Vi var alle sammen besjælet af den tanke, at der skulle ske en ligestilling, vi var alle sammen glade og optimistiske, og vi sagde da også dengang, at inden for denne specielle lovgivning om fangst og fiskeri skulle alle borgere her i riget ligestilles, der skulle ikke være nogen diskrimination af nogen art. Vi fattede så håb om, at man ville overføre synspunktet til spørgsmålet om fødestedskriteriet. Dengang var minister A. C. Normann som sagt oppositionspolitiker, men han udtalte bl. a., at det måtte være det rigtige, at vi efterhånden stiledede imod ligestilling af alle borgere i riget. Den nuværende finansminister, som ligeledes var oppositionspolitiker, holdt også en tale dengang; det var ganske vist den nu afdøde folketingsmand hr. Hindkjær Pedersen, der foretog talen på hr. Ninn-Hansens vegne, da han ikke kunne være til stede, men den nuværende finansminister kunne i 1967 sige, at vi ikke ønskede, at der i lovgivningen skulle sættes skel mellem landsmænd, selv om det drejede sig om forskellige befolkningsgrupper. Så stærkt kunne man sige det dengang fra de nuværende ministres side.

Men jeg har altså forstået, at hele spørgsmålet er bedre tjent med at blive taget op gennem de normale politiske kanaler, gennem Grønlands landsråd og i sidste ende her i folketinget. Jeg vil da glæde mig til igen til sin tid at mindes hr. minister A. C. Normann om, hvad han sagde som oppositionspolitiker. Det kan være, at vi til den tid bedre vil være i stand til at forstå hinanden.

Ministeren for Grønland (A. C. Normann): I anledning af det ærede medlem hr. Knud Hertlings bemærkning om, at det kan være, vi senere bedre kan forstå hinanden, vil jeg gerne pege på, at jeg synes ikke, der er noget modsætningsforhold imellem det, jeg sagde i 1967, og hvad jeg siger, når vi taler om forholdene nu, for jeg har faktisk stadig